

2^{ος} ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

2013-2014

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

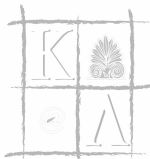
3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΑ ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

3^ο ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ

«ΤΟ ΜΠΑΛΟΝΙ»

ΔΗΜΗΤΡΑ ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΜΠΑΛΟΝΙ

ΑΘΗΝΑ 2014

Ανάμεσα. Πάντα ήμουν ανάμεσα. Ανάμεσα στη μητέρα μου και την αδελφή μου, μήπως και σταματήσουν να παίζουντά. Ανάμεσα στα αγόρια και τα κορίτσια της γειτονιάς, που αρπάζονταν μεταξύ τους για το δικό μου ποδήλατο. Ανάμεσα στη Φανούλα και το Μιχαλάκη στον Παιδικό, που μάλωναν ποιος θα πάρει τα περισσότερα καρότα από τη δική μου φασολάδα. Ανάμεσά τους, τις πιο πολλές φορές αόρατη και μάλλον ανίκανη να συμβιβάζω τα ασυμβίβαστα, έμενα να τους κοιτώ και να αναρωτιέμαι, αν θα είμαι για πάντα η «δεσποινίς Ανάμεσα».

Όταν τέλειωσα το Δημοτικό, μάθαμε ότι το σπίτι μας ήταν στο δρόμο-όριο ανάμεσα στα δύο Γυμνάσια της περιοχής. Οι δικοί μου σκέφτηκαν να με γράψουν στο 4^ο, που τα όριά του ξεκινούσαν από το απέναντι πεζοδρόμιο. Προτίμησα όμως το 3^ο, όχι λόγω πεζοδρομίου-άλλωστε δεν έχει τίποτα το ιδιαίτερο η από 'δω πλευρά-ήξερα όμως ότι είχε φοβερή θεατρική ομάδα και τα τρία τελευταία χρόνια δεν είχα χάσει παράστασή της. Πηγαίνοντας λοιπόν στο 3^ο Γυμνάσιο, αμέσως σχεδόν διαπίστωσα, ότι μοιραζόταν την περιφραξη με το Γυμνάσιο Κοφών, που ήταν ακριβώς δίπλα. Στην κοινή πλευρά των δύο σχολείων υπήρχε μεγάλη δίφυλλη καγκελόπορτα, απ' όπου περνούσαν οι γείτονες μαθητές, για να εξυπηρετηθούν στο δικό μας κυλικείο.

Τα νέα αυτά δεδομένα άλλαξαν λίγο τα ενδιαφέροντά μου και με έσπρωξαν στα κάγκελα, ανάμεσα στα δύο σχολεία, να περιεργάζομαι πώς τα λόγια κυλούσαν στα χέρια των παιδιών αυτών. Στο κυλικείο πάλι, βρισκόμουν ανάμεσα στον κυρ-Θωμά και κάποιο παιδί του διπλανού σχολείου που με τα χέρια προσπαθούσε να τού περιγράψει τι θέλει. Ανάμεσα ήμουν πάλι αλλά είχα αρχίσει να το φχαριστιέμαι. Ήμουν σε δυο κόσμους ανάμεσα. Ζούσα σε δύο κόσμους ανάμεσα.

Στην αρχή της πρώτης χρονιάς ήμουν μάλλον διστακτική γιατί με μπέρδευε το γεγονός ότι δεν ένιωθα να λυπάμαι αυτά τα παιδιά, που σε κάθε διάλειμμα μαινόβγαιναν από την αυλόπορτα ανάμεσα. Είχα δει πολλές φορές τους μεγάλους να τραβούν τις άκρες του στόματος προς τα κάτω, σπρώχνοντας συμπονετικά τη μέση ρυτίδα των φρυδιών προς τα πάνω, κάθε φορά που μιλούσαν για «τα κοφά». Κάτι υποθέτω τους ξέφευγε, αφού ήταν ολοφάνερο, ότι οι γείτονες έπαιζαν, χαίρονταν, θύμωναν, τελοσπάντων έκαναν το γνωστό σαματά, που παρατηρεί κανείς περνώντας έξω από κάθε σχολείο την ώρα του διαλείμματος. Σαματάς αλλιώςτικος, διαφορετικός αλλά σαματάς. Φασαριόζοι γείτονες, που μου άρεσε πολύ να χαζεύω. Πώς να λυπηθείς κάτι που σου αρέσει να χαζεύεις;

Την επόμενη χρονιά άφησα πίσω τους διαταγμούς και τις αμφιβολίες και ήμουν σίγουρη. Η αλήθεια είναι πως με βρήκαν και κάποιες εκδηλώσεις του Σχολείου τους, που παρακολούθησα και όπου είδα σώματα, χέρια, κινήσεις να είναι ξέχειλες από συναισθήματα και πυκνές σε «νοήματα». Το θέμα της λύπης λύθηκε εκεί, οριστικά και αμετάκλητα. Άρχισα να ξεκολλάω από τα κάγκελα της παρατήρησης και να μπλέκομαι στις παρέες των εισερχομένων στην αυλή μας.

Αυτή τη φορά το ανάμεσα είχε νόημα. Ξεκίνησα να μαθαίνω πρώτα τα γράμματα της Νοηματικής. Η Αριόλντα, μαθήτρια της Β΄ τάξης του διπλανού σχολείου, μου έμαθε αμέσως τα επτά γράμματα του ονόματός μου. Με μια διαφορά. Το δικό μου χέρι έκανε κάποιες άνευρες, τελείως αδιάφορες κινήσεις. Οι δικές της κινήσεις είχαν ροή, αρμονία, δύναμη. Πάνω απ' όλα όμως είχαν μια εκλεπτυσμένη ευγένεια, που πεταγόταν από τα καστανά μάτια της, κυλούσε στην ατίθιση τούφα αριστερά στο μάγουλό της, κατηφόριζε σαν κύμα στο μήκος του χεριού και κατέληγε με εκφραστικότητα στα δάχτυλά της. Προσπάθησα πολύ να το αντιγράψω. Παιδεύτηκα να τα καταφέρω. Παιρητήθηκα όμως, όταν κατάλαβα πως αυτός ήταν ο δικός της τρόπος να μιλάει, ο δικός της τρόπος να μοιράζεται, να εκφράζεται, να τραγουδά. Η δική της μουσική ήταν αλλιώςτικη, διαπερνούσε το σώμα της με μοναδική ευκολία για να αποδώσει διακυμάνσεις, εντάσεις, αυξομειώσεις. Είχα προσέξει πως, όταν η Αριόλντα ήταν forte, η εξωτερική γωνία του αριστερού ματιού τραβούσε προς τα πάνω, βάζοντας μια μικρή αστραπή στα βλέφαρά της. Όταν ήταν mezzo σχηματιζόταν ένα μεγαλύτερο λακκάκι στο ένα και ένα μικρότερο λακκάκι στο άλλο μάγουλο. Όταν ήταν pianissimo, εμφανιζόταν από ένα πράσινο στεφάνι στις καστανές της κόρες των ματιών της.

Στα μέσα εκείνου του χειμώνα και τα δύο σχολεία προετοιμάζονταν για το πάρτι της τελευταίας Παρασκευής της Αποκριάς, όπως συνήθίζεται πριν την Καθαρά Δευτέρα. Το προαύλιο μας είχε βάλει τα καλά του. Είχαν συνδεθεί πρωί-πρωί τα τέσσερα συναυλιακά ηχεία και η μπατίτζα μουσική, απαιτητική να την ακολουθήσεις, κυριαρχούσε στον χώρο και δεν επέτρεπε σε κανέναν συζητήσεις. Η χρωματική έκρηξη από τον χαρτοπόλεμο και τις σερπαντίνες χυνόταν στο γκριζό φόντο του συννεφιασμένου πρωινού και ανακατευόταν με τους σταχτί τόνους, που από τις τζαμαρίες κατηφόριζαν στους τοίχους και από εκεί απλώνονταν πλημμυρίζοντας το προαύλιο.

Τότε κατάλαβα ότι έπρεπε να είχα μείνει σπίτι, όπως από το προηγούμενο βράδυ το είχα σκεφτεί μετά το τηλεφώνημα του πατέρα μου. Λίγο μετά τις οχτώ, μόλις

είχαμε τελειώσει το βραδινό, μάς πήρε από το δωροφορικό του караβιού, στη μέση του Ινδικού, για να μας πει ότι τελικά το Πάσχα δεν θα τα κατάφερε να είναι μαζί μας. «Θα έρθει το καλοκαίρι» «θα μας φέρει ένα σωρό δώρα» «θα περάσουν γρήγορα οι μέρες, ούτε θα το καταλάβεις» δε σταμάτησε όλο το βράδυ να επαναλαμβάνει η μητέρα μου, πιο πολύ νομιζώ για να τ' ακούει η ίδια. Η αλήθεια όμως είναι πως από Πάσχα σε Καλοκαίρι και από Καλοκαίρι σε Χριστούγεννα, τελικά στο σπίτι υπάρχουν ελάχιστες οικογενειακές φωτογραφίες.

Ήθελα να γυρίσω σπίτι. Αν κλείσει όμως η πόρτα του σχολείου, δε φεύγεις χωρίς τηλέφωνα, ενημερώσεις, άδειες και δεν ήταν η κατάλληλη ώρα να φορτωθεί κι άλλο η μητέρα μου. Έμεινα λοιπόν προσπαθώντας να είμαι όσο πιο απαρατήρητη γίνεται. Ακολούθησα την περιφραξη περπατώντας στο παρτέρι, ώστε να μην είμαι ορατή από τη μεριά του προαυλίου και κρύφτηκα γρήγορα πίσω από ένα μεγάλο, στρογγυλά φρεσκοκομμένο, θάμνο. Το μέγεθός του ήταν εγγύηση κι έμεινα εκεί αποτραβηγμένη, ακουμπώντας στα κάγκελα κοντά στην πόρτα που ένωνε τα δύο σχολεία.

Ώσως η μυρωδιά του φρεσκοκομμένου θάμνου, ίσως το μαλακό χρώμα με τα νιόβγαλα χορταράκια, ίσως η πυκνή υγρασία που χάιδευε το πρόσωπό μου σε εκείνο το απόσκιο καταφύγιο, άρχισε η γη να διαπερνά τα πόδια μου, να ανηφορίζει αργά προς τα πάνω, χαρίζοντας γενναϊόδωρα διάθεση, σκορπώντας ενέργεια. Έκλεισα τα μάτια μου, πήρα μια βαθιά ανάσα και την κράτησα όσο πιο πολύ μπορούσα, φυλακίζοντας μέσα μου όλη τη γη και μαζί τη θάλασσα και τους ωκεανούς και πιο πολύ τον Ινδικό. Με δύναμη ελευθέρωσα την αναπνοή μου. Ανοίγοντας τα μάτια, είδα πίσω από τα κάγκελα ανήσυχη την Αριόλντα, με ένα μπαλόνι στα χέρια, να με κοιτάζει διερευνητικά. Μισόκλεισε τα μάτια της, στρέφοντας ελαφρά το κεφάλι κι ανασηκόνοντας το σαγόνι με απορία. «Όλα καλά» την καθησύχασα καθώς προχωρούσαμε προς την πόρτα ανάμεσα στα δυο σχολεία.

Πέρασε στη δική μας πλευρά με πήρε από το χέρι και με οδήγησε κατευθείαν στο πιο κοντινό ηχείο. Έβαλε το χέρι της πάνω στο κατάμαυρο κουτί, που σχεδόν την έφθανε στο ύψος, για να νιώσει τις δονήσεις του ήχου. Το πρόσωπό της φωτίστηκε. Άρχισε να κουνάει ρυθμικά το κεφάλι της αλλά δεν έμεινε εκεί. Έβαλε το μπαλόνι που κρατούσε στο megάφωνο και το στρίμωξε με το σώμα της. Μετά με τράβηξε μπροστά στο ηχείο για να κάνω το ίδιο. Δεν ξέρω τι με ξεσήκωσε πιο πολύ. Αυτό που άκουγα ή ο παλμός από το μπαλόνι; Όλη η λύπη των τελευταίων ωρών άρχισε να ανεβαίνει από το στομάχι μου και να θεριεύει φουσκώνοντας τα πλευρά

μου . Από εκεί όρμησε στο κεφάλι κοκκινίζοντας τα μάγουλα, μα πριν προλάβει να υγροποιηθεί στα μάτια μου, λοξοδρόμησε απότομα, ορμώντας ξέφρενη προς τα χέρια και τα πόδια. Χόρευα σαν τρελή.

Με επανέφερε η φίλη μου τραβώντας με ελαφρά προς τα πίσω, με μύτη σουφρωμένη και το ένα μάτι μισόκλειστο, που παρέπεμπε σε σκανδαλιά. Έβαλε το μπαλόνι ανάμεσά μας και το έσπρωξε πάνω μου, ώστε με την πίεση να μένει εκεί σταθερό, χωρίς να χρειάζεται να το κρατάμε. Το πρόσωπό της άστραφτε καθώς την κοιτούσα και προσπαθούσα να καταλάβω, έτσι ακίνητες που είμαστε, τι προσπαθούσε να κάνει. Με δυο-τρία ασυντόνιστα βήματα και το μπαλόνι ανάμεσά μας, απομακρυνθήκαμε από το ηχείο, οπότε η δόνηση του ήχου σχεδόν χάθηκε. Οι οξυμένες αισθήσεις της Αριόλντας είχαν βέβαια διαφορετική άποψη, γιατί σχεδόν αμέσως σουφρώνοντας τα χείλη, άρχισε να ανεβοκατεβάζει ρυθμικά το κεφάλι της.

Στην αρχή νόμισα ότι ήταν σύμπτωση. Είχε βρει ακριβώς τον ρυθμό και απολάμβανε τον συντονισμό αυτόν απολύτως εναρμονισμένη. Πείσιμωσα και σαν να μην είχα αυτιά, βάλθηκα να βρω το δικό της, διαφορετικό τρόπο. Στην αρχή δεν ένιωθα τίποτα και την κοίταζα σαν χαζή. Λίγο μετά όμως μου φάνηκε να περνάει ένα ανεπαίσθητο κύμα, σαν ρυθμική ανατριχίλα, στο αέρινο τίποτα του μπαλονιού και να καταλήγει απαλά στο σώμα μου. Το χαμένο στο άπειρο βλέμμα μου, βρήκε απότομα το δρόμο του στο θριαμβευτικό βλέμμα, που ερχόταν απ' την άλλη πλευρά του μπαλονιού. Ο συντονισμός υπήρξε ακαριαίος. Πρώτα ανεβοκατέβηκαν δυο-τρεις φορές τα κεφάλια μας. Ένα βήμα διερευνητικό δεξιά, ένα βήμα διστακτικό αριστερά. Σταθερότερα βήματα μετά ανοίγονταν μπρος-πίσω. Και πάντα ανάμεσά μας το μπαλόνι, ο υποκινητής του κεφιού, ο υπονομευτής της θλίψης, ένας κουδουνάτος, που ξέκοψε από την πομπή του για να μας τραβήξει στο ξέφρενο γλέντι του. Ένα στοιχείο, που μας μασκάρεψε σε φιγούρα κωμική, με μπαλονάτη κουλιά, τέσσερα χέρια, τέσσερα πόδια και δυο κεφάλια. Ένα πλάσμα αλλόκοτο, που χορεύοντας σάρωνε την αυλή προς όλες τις κατευθύνσεις.

Σταματήσαμε μόνο, όταν ήρθαν και φώναξαν την Αριόλντα να βιαστεί, γιατί έφευγαν τα πουλιά του σχολείου της. Το πρόσωπό της συσπάστηκε από την ανησυχία. Με φίλησε και έφυγε τρέχοντας. Στην πόρτα ανάμεσα, σταμάτησε απότομα, γύρισε και ήρθε τρέχοντας. «Ξέχασα να σου πω! Τελικά δε θα πάμε το Πάσχα στην Αλβανία κι έτσι θα έρθω στο χωριό σου». Μου ξέφυγε ένας μορφασμός δυσπιστίας. «Ναι, αλήθεια! Οι γονείς μου μ' αφήνουν». Φοβήθηκα μήπως δεν είχα καταλάβει τη Νοηματική της. Χρειάστηκε να μου το πει άλλες δυο φορές για να είμαι

σύγουρη. Όρμησα πάνω της με χέρια ανοιχτά και θα την έριχνα κάτω, αν δεν πισωπατούσε δυο-τρεις φορές. Χτυπήσαμε θριαμβευτικά τις παλάμες μας σε μυστική συμφωνία ξεφαντώματος. Θάλασσες, πελάγη, ωκεανοί, έκαναν μια δίνη κι έπεσαν επάνω μου για να μου φωνάξουν πως φέτος όλα θα αλλοιωθούν. Το διάστημα από το Πάσχα μέχρι το Καλοκαίρι θα συντομεύσει. Η απόσταση μέχρι την Ινδία θα μειωθεί.

Έτρεξα μαζί της για την περίπτωση που θα χρειαζόταν κάποιος να φωνάξει για να προλάβει η Αριόλντα το πούλμαν. Πριν ανέβει αγκαλιαστήκαμε σφιχτά. Χωρίς μπαλόνι ανάμεσά μας.